

Naw Ruz in Brabant en Turkije

Laat ik maar weer eens naar een regionale Naw Ruz bijeenkomst gaan, dacht ik vorige maand. Het was al weer een hele tijd geleden dat ik me had laten zien buiten mijn eigen woonplaats. Ik moet namelijk altijd iets overwinnen om naar dit soort bijeenkomsten te gaan. Ik vind ze wel leuk, maar erg vermoeiend. De helft van de tijd ben je bezig om iedereen te begroeten die je al een hele tijd niet gezien hebt; de andere helft van de tijd heb je nodig om weer afscheid te nemen. De dichtstbijzijnde plaats waar een regionale viering werd gehouden was Gemonde, een piepklein dorpje vlak bij Den Bosch. Van heinde en verre kwamen daar op 21 maart in het dorpscafé een honderdtal bahá'ís en hun vrienden bijeen om het begin van het nieuwe jaar te vieren. Het was een echte dorpszaal, met aan de wanden foto's van de lokale harmonie, in het midden een parketvloer, waarop al menig bruidspaar het bal geopend zal hebben, en twee biljarts. Deze waren omgevormd tot grote tafels, waarop alle gasten hun lekkernijen neerzetten. Achter de bar stonden twee oudere dames, die deze bijeenkomst waarschijnlijk als een vreemd soort bruiloftsfeest beschouwden, op hun gemak iedereen van een natje en droogje te voorzien.

De bijeenkomst was zeer geslaagd. Een stemmig meditatief gedeelte werd na het gezamenlijk eten afgesloten met een optreden door een echte Perzische keyboard-speler. Pas nadat een Perzische schone met verleidelijke bewegingen de dansvloer had ingewijd, durfden de andere aanwezigen zich ook over te geven aan de Oosterse tonen. Dat resulteerde zowaar in gewaagde vormen van vrije bewegings-expressie en in een heuse polonaise door de zaal.

Dit is een echt Naw Ruz feest: een waardige afsluiting van de vastenperiode van inkeer en bezinning, een vrolijk begin van het nieuwe jaar. Jammer dat het merendeel van de Nederlanders Naw Ruz nu is gaan associëren met politieke acties van Koerden. Iedereen heeft de tv-beelden gezien van knuppelende Koerden, bloedende politie-agenten en op hun kant gegooid politie-auto's aan de Nederlands-Duitse grens. Dit alles heeft echter niets te maken met het eeuwenoude lentefeest dat Naw Ruz is. Ook in Turkije is dit jaar de strijd om het eigendom van het Naw Ruz feest ontbrand. Nadat het vieren hiervan jarenlang verboden is geweest door de autoriteiten, heeft de Turkse regering dit feest nu uitgeroepen tot een nationale feestdag voor alle Turkse etnische groeperingen, niet alleen voor de Koerden. Zij doet dit om de Koerden de wind uit de zeilen te nemen, omdat deze proberen het Naw Ruz feest om te vormen tot een symbool voor de Koerdische onafhankelijkheidsbeweging. Jammer dat er zo getwist wordt om zo'n fijn feest.

Aboriginals

Het boek "Australië op blote voeten" is een indrukwekkend verslag van de geestelijke rijkdommen van de oorspronkelijke bewoners van Australië, de aboriginals. De Amerikaanse schrijfster Marlo Morgan kreeg een unieke kans om drie maanden lang met een groep aboriginals op trektocht mee te gaan. Zij won daarbij zoveel vertrouwen van de groep dat deze haar volledig inwijdde in hun diepste geheimen. Bovendien kreeg zij toestemming om deze geheimen te publiceren. Wat mij vooral boeide waren de zeer verfijnde vormen van non-verbale, telepathische communicatie bij de aboriginals. "Het Echte Volk (zo noemen de aboriginals zich zelf) gelooft dat de stem niet is bedoeld om te praten. Dat doe je met je hoofd en je hart. Als er gesproken wordt, heeft men de neiging te vervallen in niet-noodzakelijke,

oppervlakkige conversatie. De stem is gemaakt om te zingen, om iets te vieren en om te genezen.” Ik zou hier aan willen toevoegen: en om te bidden, alhoewel de aboriginals zelf het maar vreemd vinden dat je je slechts op een bepaald moment tot God zou kunnen richten. Zij doen dit de hele dag.

Ook de vanzelfsprekendheid waarmee de aboriginals in de eenheid van de hele schepping geloven is opmerkelijk. Op de vraag of ze wel eens van Jezus hadden gehoord, kreeg Marlo het antwoord: “De missionarissen leerden ons dat Jezus de zoon van God is. Onze oudste broeder. Goddelijke Eenheid in de gedaante van een mens. Hij wordt als hoogste vereerd. Eenheid kwam vele jaren geleden op aarde om de mutanten (zo noemen de aboriginals de westerse mensen) te leren hoe ze moesten leven, omdat ze dat hadden vergeten. Jezus kwam niet naar onze stam van het Echte Volk. Hij had het kunnen doen, we waren hier, maar de boodschap was niet voor ons bedoeld. Ze was niet op ons van toepassing, omdat wij het niet hadden vergeten. Wij leven al volgens Zijn Waarheid. Voor ons is Eenheid geen ding. Mutanten hechten grote waarde aan een vorm. Ze kunnen niets accepteren dat onzichtbaar en vormloos is. God, Jezus, Eenheid, voor ons is dat geen wezen dat dingen omringt of ergens in aanwezig is, het is alles!”

Alcohol en andere drugs

Twee opmerkelijke berichten uit de pers over de problematiek van alcohol en andere drugs wil ik hier nog eens onder de aandacht brengen. Het eerste betreft de schadepost die dit jaarlijks in Nederland voor de maatschappij oplevert: in totaal jaarlijks acht miljard gulden. Alcoholisme kost de overheid, werkgevers en betrokkenen jaarlijks vijf miljard gulden, drugsverslaving drie miljard. Directeur Walburg van de Amsterdamse verslavingskliniek Jellinek leidt hieruit af dat alcohol een onderschat probleem is. In Nederland zijn driehonderdduizend alcoholisten. Die drinken dagelijks meer dan twaalf glazen alcohol-houdende dranken. Er zijn 25 duizend drugsverslaafden in Nederland. Cynici zullen misschien opmerken dat die acht miljard gulden ook weer worden uitgegeven, en als zodanig dus goed zijn voor de werkgelegenheid! Maar dan kan ik me wel betere vormen van werkverschaffing voorstellen.

En wat te denken van het andere bericht enkele weken geleden: in Haarlem rijdt de politie in surveillance-auto's die soms aangeschaft zijn van gelden afkomstig van het verkopen van drugs. In wat voor land leven we eigenlijk?

Bahá'í net-etiquette

Ik blijf er over praten: bahá'ís op internet. Enkele weken geleden heeft iedereen op het Ridvan-feest in conferentie-oord De Poort zelf de demo kunnen zien. Het is een volstrekt nieuw medium, waarmee we allemaal zullen moeten leren omgaan, er is een bepaald soort net-etiquette nodig. Het Universele Huis van Gerechtigheid, het hoogste bestuursorgaan van de bahá'ís, heeft onlangs wat richtlijnen gegeven voor het gebruik van internet en e-mail. Hier volgt een ongeautoriseerde vertaling van een gedeelte uit een e-mail van 16 februari 1996.

“Het gebruik van e-mail vereist een aanpassing van perceptie. In het verleden, toen discussies tussen bahá'ís mondeling plaatsvonden in groepjes vrienden, privé, op zomerscholen en bij andere bahá'í-bijeenkomsten of in brieven tussen individuen, werden veel foutieve opmerkingen gemaakt. Niet alle commentaren waren zo

gematigd als ze hadden moeten zijn. Vele opmerkingen werden door degenen die ze hoorden verkeerd begrepen. Tenslotte hadden niet alle bahá'ís een grondige kennis van de leringen en het is duidelijk dat zelfs academische uitmuntendheid nog geen garantie is voor een juist begrip van de Openbaring van God. Voordat er e-mail was, was de reikwijdte van dergelijke ongerijmdheden slechts beperkt en van een vluchtige aard. Nu wordt eenzelfde soort discussie tussen honderd of meer mensen gevoerd, die elkaar vaak niet kennen, in een vorm die blijvender is dan spraak, en die met één toetsaanslag naar een brede lezerskring verspreid kan worden. Daarom is bij de deelnemers een nieuwe mate van gedisciplineerdheid nodig. Dergelijke discussies tussen bahá'ís vereisen zowel zelfbeheersing en zuivere motieven als hartelijkheid, eerlijkheid en openheid. (...)

Als een deelnemer aan een e-mail-discussiegroep het gevoel heeft dat een mening die naar voren wordt gebracht in tegenspraak lijkt te zijn met de bepalingen in het Verbond, of deze lijkt te ondergraven, dan moet deze persoon zich vrij voelen om eerlijk en hoffelijk uit te leggen waarom hij dat zo voelt. De persoon die de oorspronkelijke verklaring naar voren bracht zal dan in de gelegenheid zijn om zijn mening opnieuw te bekijken, en als hij dan nog steeds denkt dat deze waar is, dan zou hij moeten kunnen uitleggen waarom deze noch volgens de letter noch naar de geest in tegenspraak is met het Verbond. De deelnemers aan een dergelijke discussie moeten twistgesprekken vermijden en als het hen niet lukt overeenstemming te bereiken over een bepaalde kwestie, dan moeten zij zich tot het Universele Huis van Gerechtigheid wenden aangezien, in overeenstemming met het Testament van 'Abdu'l-Bahá, *'door dit lichaam alle moeilijke problemen moeten worden opgelost'*, en het het gezag heeft om te beslissen over *'alle problemen die tot een geschil hebben geleid, over kwesties die onduidelijk zijn en over aangelegenheden die niet uitdrukkelijk in het Boek staan vermeld'*. Op deze wijze kan het Verbond een licht werpen op de discussie, haar matigen en vruchtbaar maken."

Copyright 1996

Leo van der Heijden. www.steigan.net